

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2455/2020
07.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Бранке Дражић, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Драган Стојиљковић, адвокат из ..., против тужене „Комерцијалне банке“ АД Београд, чији је пуномоћник Тамара Гвозден, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 690/19 од 27.09.2019. године, у седници већа одржаној 07.10.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 690/19 од 27.09.2019. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиле за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2000/18 од 05.12.2018. године одлучено је следеће: усвојен је тужбени захтев тужиле па је поништено, као незаконито, решење тужене бр. ..од 16.05.2016. године о отказу уговора о раду бр. ..од 31.07.2007. године, са припадајућим анексима; обавезана је тужена да тужилу врати на рад и да је распореди на послове и задатке које је обављала пре доношења побијаног решења, а све у року од 8 дана од дана пријема пресуде; обавезана је тужена да тужилу на име накнаде штете због неисплаћене зараде, која јој по закону припада исплати укупан износ од 1.544.984,40 динара, а у појединачним месечним износима са законском затезном каматом као у изреци; обавезана је тужена да на досуђене износе уплати на име тужиле припадајуће доприносе код надлежних организација социјалног осигурања и то Фонда ПИО, Завода за здравствено осигурање и Националне службе за запошљавање, све у року од 8 дана од дана пријема пресуде; обавезана је тужена да тужилу накнади трошкове парничног поступка у износу од 336.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 690/19 од 27.09.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда. Истом пресудом одбијени су као неосновани захтев тужене и захтев тужиле за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила ревизију из свих законских разлога.

Тужила је дала одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14) – у даљем тексту: ЗПП и утврдио да ревизија тужене није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код тужене на пословима саветника за Оспореним решењем бр. .. од 16.05.2016. године, тужена је тужили отказала уговора о раду бр. .. од 31.07.2007. године, са припадајућим анексима из разлога што је прекршила Закон о банкама, члан 46. одељак 4. – тајност података и члан 47. одељак 4. – чување банкарске тајне, односно поступила супротно Правилима понашања и професионалне етике банке, чиме је починила повреде радне обавезе из члана 13. став 1. алинеја 4. и 5. Анекса уговора о раду бр. .. од 13.05.2013. године. Према разлозима образложења оспореног решења тужила је дана 04.02.2016. године око 14,00 часова, без јасне и пословне потребе, по два пута упитовала у девизне рачуне клијента банке ББ, чиме је поступила супротно правилу понашања и професионалне етике и чувања пословне тајне, те је на тај начин починила повреде радне обавезе због којих јој је отказан уговор о раду. Пре отказа уговора о раду тужила је 12.04.2016. године, упозорена на постојање разлога за отказ уговора о раду, на које упозорење се изјаснила. У поступку пред првостепеним судом је утврђено да је тужила упитовала стање девизних рачуна клијента банке ББ по његовом усменом захтеву и по његовом матичном броју који јој је он лично дао, а све ради евентуалне реализације кредита његовог сина. Утврђено је и да тужила стање на рачуну овог клијента није пренела трећим лицима, већ је то сазнање задржала за себе, а како није дошло до реализације кредита сина овог клијента, исто није искористила у сврху за коју је вршила упит.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су закључили да је оспорено решење о отказу уговора о раду тужили незаконито.

Одредбом члана 179. став 2. тачка 5) Закона о раду („Службени гласник РС“, бр.24/05....75/14), прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини (поред наведеним чланом прописаних) другу повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду.

Одредбом члана 13. алинеја 4. и 5. Анекса уговора о раду бр. .. од 13.05.2013. године, закљученог између парничних странака, уговорено је да је повреда радне обавезе неовлашћено одавање података до којих је дошао запослени на раду или у вези са радом код банке или чињење доступним тих података неовлашћеним лицима, те поступање запосленог које није у складу са Правилима понашања и професионалне етике банке.

Правилима понашања и професионалне етике Комерцијалне банке АД Београд је прописано да су запослени дужни да се придржавају обавезе чувања пословне и банкарске тајне, при чему се банкарском тајном, између осталог, сматрају и подаци о стању и промету на индивидуалним депозитним рачунима клијената.

Како је у поступку пред првостепеним судом утврђено да је тужиља упитовала стање девизних рачуна клијента банке ББ по његовом усменом захтеву и по његовом матичном броју који јој је он лично дао, а све ради евентуалне реализације кредита његовог сина, при чему стање на рачуну овог клијента није пренела трећим лицима, већ је то сазнање задржала за себе, правилан је закључак нижестепених судова да у конкретном случају нису били испуњени законски услови за отказ уговора о раду тужиљи из разлога наведених у образложењу оспореног решења. Ово стога што тужена није доказала да је тужиља учинила повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду која јој је стављена на терет, јер није доказала да је тужиља неовлашћеним лицима пренела, односно учинила доступним, податке до којих је дошла на раду или у вези са радом.

Ревизијом се, на основу одредбе члана 407. став 2. ЗПП, не може оспоравати утврђено чињенично стање, док остали ревизијски наводи представљају понављање навода који су већ истицани у жалби против првостепене пресуде, а које је другостепени суд правилно оценио као неосноване.

Како је усвојен тужбени захтев тужиље за поништај решења о отказу уговора о раду, то је правилна и одлука о враћању тужиље на рад јер је последица поништаја решења о отказу уговора о раду реинтеграција запосленог на основу одредбе члана 191. став 1. Закона о раду. На основу става 2. истог члана, тужена је дужна да тужиљи исплати накнаду штете у висини изгубљене зараде и других примања, која тужиљи припадају по закону, општем акту у говору о раду, па је одлука нижестепених судова и у делу којим је тужена обавезана да тужиљи накнади штету у виду изгубљене зараде и уплати доприносе за обавезно социјално осигурање, правилна.

Имајући у виду изложено, Врховни касациони суд је нашао да ревизију треба одбити као неосновану, па је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Тужиљи нису признати трошкови састава одговора на ревизију јер нису били потребни ради вођења парнице у смислу члана 154. ЗПП па је одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић